

дійти висновку про фактичне недосягнення заходами кримінально-правового впливу, зокрема й покарання, його мети – виправлення засуджених, а також запобігання вчиненню ними нових злочинів (ч. 2 ст. 50 КК України).

Отже, висока суспільна небезпечність осіб, які вчинюють крадіжки з проникненням у житло, інше приміщення чи сховище та характеризуються такими ознаками, як злочинний професіоналізм і стійкість антисоціальних установок, потребує інтенсифікації індивідуально-запобіжного впливу як на етапі призначення покарання (та звільнення від нього), так і на етапі його виконання, а також під час здійснення адміністративного нагляду та застосування примусових заходів, передбачених законодавством, до осіб цієї категорії.

Ponomarenko V. – Postgraduate Student of Criminal Law, Criminology and Judicial System Issues Department named V. M. Koretsky Institute of State and Law of National Academy of Sciences of Ukraine

ABOUT THE PROBLEM OF DEFINITION THE NOTION «THE PUBLIC ORDER» IN CRIMINAL-LAW SCIENCE IN UKRAINE

In modern science of criminal law of Ukraine the problem of the object of crime is among the most controversial. Nearly all the researchers who worked to study the problem, agree to the fact that under the object should recognize something that is infringed by crime, the thing to what crime causes harm or creates a real threat of inflicting [1, p. 103].

The problem of determining the object of the crime of «public order» is a significant relevance in criminal law theory. We should agree with V. Nastyuk that the concept of public order should be always clearly understood, we cannot too much reduce or expand the relationships that form its content. Proper resolution of this issue is of practical importance. Advanced interpretation of the concept of «public order» may lead to arbitrary interference of law enforcement to the relationships that are not under their protection [2, p. 61].

In the scientific literature there is no single approach to comprehension of this concept. Thus, O. F. Kobzar notes that public

order is a set rules of behavior in public places established in the state, which are regulated by legal, moral and other social norms [3, p. 127]. According to V. Osadchyi, public order is a state of social relations that there arise in public or any other places as a result of human behavior and that really reflects the conformity of such kind of behavior to the requirements of social norms regulating them [4, p. 15]. V. Nastyuk believes that public order is a system of social relationships that are a result of a strict completion and observance of the norms of law, moral standards, positive rules-habits [2, p. 65]. R. Oliynychuk notes that the public order as a generic object of the crime is a regulated by the rule of law and put under the protection of the law on criminal liability a set of social relations that are formed in the sphere of ensuring of normal working conditions, leisure, mode of life and peace of people [5, p. 193]. S. D. Shapchenko considers «public order» a state of social relations, connected with observance by every citizen the conditions established by legal norms, traditional moral and customary requirements of respect for authority, legal liability, observance of rules of general behavior in society, in which each handles his part as actually behave others [6, p. 8].

As you can see, despite some difference all these approaches share a common feature – the implementation and compliance with relevant rules of law, moral standards and rules.

Based on these positions one can distinguish three main approaches to understanding the definition of «public order». According to the first, public order is a system of social relations. According to the second public order is a state of social relations. According to the third public order is a totality of established in the state rules of behavior. Thus public order should be understood:

1) through the concept of social relations; 2) through the concept of rules of behavior.

In addition, the definition of «public order» is closely connected with the term «public place» that complicates understanding of its objective evidence. For the definition of public places is not provided by domestic legislator. Legal acts contain an indicative list of public places such as: streets, squares, parks, highways, railway stations, piers, airports and other public places [7]. That is, any rulemaking subject does not provide the definition of the concept, but only indicates its elements [8, p. 156].

In our opinion, the lack of definition of «public order» and «public place» in the current Criminal Legislation of Ukraine is a

gap which hampers the effective criminal legal protection of «public order». It is possible to solve the specific problem by making appropriate amendments to the criminal law existing today in Ukraine. In particular, one should legislate the definition of «public order» and «public place» in the notes to the art. 293 «Group violation of public order» in chapter 12 «Crimes against public order and morality» of the Criminal Code of Ukraine [9].

Solving of these problem issues by the legislation will contribute to more effective prevention of crimes the subject of which is a public order that today is one of the priorities of our state.

References

1. Соколовський В. Л. Особливості визначення об'єкта злочинів проти громадської безпеки / В. Л. Соколовський // Молодий вчений. – 2014. 21 22 листопада. – С. 103 107.

2. Настюк В. Я. Щодо розуміння громадського порядку / В. Я. Настюк // Проблеми охорони громадського порядку: зб. наук. пр. за матеріалами регіон. круглого столу (Харків, 19 червня 2014 р.). – Харків, 2014. – С. 59–65.

3. Кобзар О. Ф. Співвідношення та значення понять «громадський порядок», «правопорядок» та «громадська безпека» / О. Ф. Кобзар // Науковий вісник Ужгородського національного університету. – 2014. № 29. – С. 126 129.

4. Осадчий В. І. Проблеми кримінально-правового захисту правоохоронної діяльності: автореф. дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.08 / Осадчий Володимир Іванович. – Київ, 2004. – 468 с.

5. Олійничук Р. П. Еволюція та сучасний зміст поняття «громадський порядок» у теорії кримінального права / Р. П. Олійничук // Право і суспільство. – 2012. – № 3. – С. 190–194.

6. Науково-практичний коментар до Кримінального кодексу України / відпов. ред. С. С. Яценко. – Вид. 4-те, переробл. та допов. – Київ, 2005. – 324 с.

7. Академія прокуратури України [Електронний ресурс] : зб. наук. праць. 2009. – 400 с. – Режим доступу: <http://www.info-library.com.ua/books-text-10138.html>. – Назва з екрана.

8. Надобко Т. Ю. Поняття «Громадське місце» в науці адміністративного права / Т. Ю. Надобко // Науковий вісник

Міжнародного гуманітарного ун-ту серця «Юриспруденція». – 2015. – № 17. – Т. 1. – С. 156-159.

9. Кримінальний кодекс України : Закон України від 5 квіт. 2001 р. № 2341-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. № 25 26. Ст.– 131.

Пяковський В. В. – кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри криміналістики та судової медицини Національної академії внутрішніх справ

КРИМІНАЛІСТИЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА СПОСОБУ ВЧИНЕННЯ ВБИВСТВА МАТЕР'Ю СВОЄЇ ДИТИНИ

Важливим елементом криміналістичної характеристики злочинів, зокрема вбивств, є спосіб учинення злочину. Як закономірне явище виникнення доказової інформації спосіб учинення злочину має методологічне значення для криміналістики і слугує одним із елементів для подальшого розвитку загальної теорії криміналістики, криміналістичної техніки, тактики і методики, розроблення нових рекомендацій, засобів і методик розслідування кримінальних правопорушень.

Спосіб учинення злочину є важливим для формування фактичної інформації про його подію, оскільки через спосіб головним чином виявляється процес відображення злочинного акту в навколишній обстановці [1, с. 10]. Так, одним із джерел розслідування кримінального правопорушення може слугувати інформація про виявлення стійких ознак способу його вчинення, трансформована слідчим у версію про особу, яка вчинила вказане кримінальне правопорушення.

Спосіб учинення злочину – це не просто сукупність вольових дій, а закономірна і структурована система поведінки суб'єкта, спрямована на підготовку, вчинення та приховування кримінального правопорушення.

З огляду на вищезазначене, спосіб учинення злочину впродовж багатьох років розвитку криміналістики був предметом пильної уваги науковців. Не можна залишити поза увагою Цей елемент не можна ігнорувати і під час розроблення методики розслідування насильницьких злочинів, учинених щодо неповнолітніх.